

**ALS HET MAAR
NIET OP
ONS LIJKT**

HET EERSTE
JAAR ALS OUDERS

**EVA HOEKE &
MARCEL VAN ROOSMALEN**

MEULENHOF

Deze uitgave kwam tot stand met medewerking van
Van Grunsven Creative Management,
zie ook www.vangrunsvencm.com

ISBN 978-90-290-9141-1

ISBN 978-94-023-0732-0

NUR 320

© 2017 Eva Hoeke, Marcel van Roosmalen en Meulenhoff
Boekerij bv, Amsterdam

Vormgeving omslag: Robert-Jan Lechner|Blackbook

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

Foto auteurs: © Clemens Rikken

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door
middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere
wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

Voor Lucie Grace

Inleiding

Eva

Je hebt mensen die al kinderen willen als ze zelf nog kind zijn. Die nog voor ze iemand hebben ontmoet een shortlist aan kindernamen hebben. Die dromen van babybadjes, knutselwerkjes, zomers in de zandbak.

Ik was niet zo'n mens.

Kinderen vond ik vooral leuk bij iemand anders, érgens anders, en dan nog alleen voor een uurtje. En vaak dat niet eens. Want kinderen willen eindeloos met je rummikuppen. Kinderen eten hun eigen snot. Kinderen maken lelijke tekeningen waar je dan toch enthousiast over moet zijn. Kinderen zeuren, zaniken, dreinen en drenzen, liefst in restaurants en op terrassen waar ze niet tot de orde worden geroepen door hun ouders die alles leuk, lief en aardig aan hun kroost vinden – en dat is vaak nog het irritantst aan kinderen: hun ouders. Die denken dat het serieus mooi is wat hun kind heeft

getekend. Die laten eindeloos foto's zien. Die rui-
ken in het openbaar aan de broek van hun baby's,
of nog erger, ze eten zelf het snot op van hun kind.
Ze onderhandelen, prijzen, lachen en kijven, en al
met al wilde ik er niets mee te maken hebben, dacht
ik vaak wanneer ik een en ander met nadrukkelijk
misprizen gadesloeg. Aan mijn lijf geen polonaise,
in mijn tas geen snoetenpoetsers, op mijn blouse
geen spuugvlekken; het leven is al mooi en moeilijk
genoeg zonder aanhang.

Maar toen ontmoette ik een geweldige vent.

Keek ik hem eens goed aan.

En begon er spontaan iets te groeien. Niet in mijn
buik, maar in mijn hoofd, of in mijn hart, of waar
verlangens van samensmelting en eeuwigheid zich
dan ook ontwikkelen. Het duurde even, dat wel,
want tussen wens en werkelijkheid bleken maanden
van geduld te liggen – geduld, geplan, gedoe met een
ovulatie-test en een enkele traan –, maar net toen
die traan een oceaan wilde worden was het raak.
Hormonen in het bloed, een vlek op de monitor, en
kort daarna het rappe geroffel van een hart dat niet
het mijne was.

En dus is nu alles anders.

In augustus 2015 kregen wij een dochter. Wat
volgde was de wervelstorm die iedereen overdondert
wanneer je voor het eerst ouders wordt. Ontroering.
Angst. Liefde. Blinde paniek. Humor. Vermoeid-
heid. Trots. Ergernis. Existentiële vragen. Zin om
te scheiden. Zin om er nog een te maken. Zin om

eerst tien jaar achter elkaar te slapen. Huilen om niks, huilen om alles, lachen om jezelf en lachen om de ander. Was dat leuk? In één jaar tijd ben ik tien jaar ouder geworden. Maar voor het eerst in 37 jaar snap ik wel ineens die andere helft van de wereldbevolking. Kijk ik met mededogen naar moeders met niet te troosten kroost in een vliegtuig. Heb ik voor het eerst oprecht interesse in andermans kinderfoto's, kan ik niet wachten tot die van ons haar eerste lelijke tekening maakt en erger ik me nog steeds aan rondrauzende kinderen in een restaurant, maar niet zo erg meer. En het belangrijkste: ik heb nog nooit zoveel van iemand gehouden.

Dit boek is een verslag van dat eerste jaar ouderschap, met alle mitsen, maren en mooie momenten die erbij horen. Geen paniek: ik eet nog steeds geen kindersnot.

Marcel

Wie mij drie jaar geleden had gezegd dat ik ooit met de moeder van mijn kinderen een boek zou maken met een ooievaar op de kaft, had ik vierkant uitgelachen.

Ik had me als middenveertiger allang neergelegd bij een kinderloos bestaan.

Er was ook helemaal geen kinderwens. Ik leefde het leven van een vrije vogel. Een leven zonder regels, met koffie en sigaretten, koken-en-stomen-maaltijden en een vloer bezaaid met paperassen. Ik had nog jaren zo door kunnen gaan als niet de

vrouw van mijn dromen, in dit boek 'de Vriendin', uiteindelijk dan toch in mijn armen belandde.

Een lang verhaal kort: we gingen samenwonen en van het een kwam het ander.

Een dochter dus.

Bij de eerste afspraak bij de verloskundige zwaaiden we samen naar een klein stipje.

Ze noemde een datum.

Dan komt het dus, dacht ik.

Voor de rest wist ik er niets van.

Met de komst van de Dochter betraden we een nieuwe wereld. Ik wilde die het liefst zo voorzichtig mogelijk verkennen, stapje voor stapje, maar zo zit de werkelijkheid dan toch niet in elkaar. Het was alsof we met zijn drieën in het karretje van een achtbaan waren gestapt, we waren nog maar net door de eerste bocht of we gingen alweer over de kop.

Sinds kort ken ik alle speeltuinen in de buurt. Het is mijn wereld niet. Ik vind ze nog steeds kut, allemaal.

Het doet er niet toe, de Dochter vindt het er geweldig. Zo geweldig dat ik er gelukkig van word.

Hoofdstuk 1

Waarin de Man stug doorrookt, de Vriendin daarom twijfelt aan zijn vruchtbaarheid en hem na acht maanden proberen met een doorzichtig potje naar het ziekenhuis stuurt. 'Geen bijzondere productie, ze gaan ermee aan de slag.'

Marcel

Ik meldde me in het ziekenhuis voor een vruchtbaarheidstest. Voor de tweede keer alweer, want de eerste keer had ik geen doorzichtig potje bij me en dat diende ik vooraf toch echt zelf aan te schaffen bij een drogisterij of apotheek.

'De tijd dat we zoiets verstrekten ligt ver achter ons,' had een medewerkster me gezegd. 'U heeft gehoord van de bezuinigingen?'

'Nog niet van deze,' antwoordde ik naar waarheid.

Ik was dus terug, met doorzichtig potje. Het vullen van het potje moest ter plekke gebeuren, dat had de assistente van de huisarts met pen onder aan de informatiebrief geschreven. 'Ter plekke produceren s.v.p.'

De jongen voor me bij de balie, een knaap van een jaar of dertig in een houtje-touwtjejas, had al geproduceerd. 'Zo,' zei hij, terwijl hij zijn potje op de balie zette. 'Gebeurd.'

Een vrouw in een witte jas – ze kon veertig zijn, maar ook vijftig – pakte het potje, noteerde iets op een formulier en zei: ‘Mooie productie.’

Het leek me bedoeld als een compliment, ze wilde er waarschijnlijk mee zeggen: daar kunnen we hier wel iets mee. Maar het kon natuurlijk ook dat ze het standaard zei om de mannen gerust te stellen. Toen de jongen zich omdraaide en wegliep, zag ik zijn gezicht en bedacht dat het misschien een waardeoordeel was. Zo van: dat valt mee, want voor de rest maakte hij een wat slome indruk.

Ik was aan de beurt. Ik noemde mijn naam, gaf mijn ponspasje en liet mijn potje zien.

De vrouw ging me voor naar een kamertje. ‘De productieruimte,’ grapte ik, maar daar werd verder niet op gereageerd.

Er stonden een leren bankstel, een wandmeubel met twee laden en er hing een wasbak. De vrouw van onbestemde leeftijd adviseerde me de deur op slot te draaien. In het wandmeubel lagen twee tijdschriften: een *Playboy* en een *Ferry*, ze zagen er goed gelezen uit.

Het potje was nog niet vol toen er werd geklopt.

‘Ja?’

‘Stoor ik?’

‘Ik ben nog aan het produceren,’ zei ik.

‘Ik heb ook geproduceerd,’ zei de stem. ‘Ligt mijn telefoon daar nog?’

‘Nee.’

‘O shit, sterkte verder nog.’

Verder gebeurde er niets bijzonders.

‘We gaan ermee aan de slag,’ zei de mevrouw van de balie toen ik mijn potje afgaf. De kwalificatie ‘mooie productie’ bleef achterwege. Op de vraag: ‘Hoe was het?’ antwoordde ik: ‘Geen bijzondere productie, ze gaan ermee aan de slag.’